

Jerzy Cichomski

Czemierniki, woj. białskopodlaskie

Informator Archeologiczny : badania 17, 226

1983

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

przedpiersie zostało zniszczone, zachowała się tzw. "droga straży". Na podstawie rozpoznanego poziomu "drogi straży" można określić pierwotną wysokość wału - około 3 - 3,5 a, szerokość przedpiersia 3 - 3,5 m; głębokość fosy około 1,5 m.

W dalszym ciągu rozpoznawano relikty nieistniejącego głównego korpusu pałacu - wykopem o długości 43 m. Na podstawie wykonanej dokumentacji odczłoniętych murów oraz wyników badań z ubiegłego sezonu można już w miarę dokładnie nanieść na plan zespołu murów głównego korpusu, tj. mury zewnętrzne wraz z wieżami oraz szczególnie podziemia wewnętrznego - na poziomie piwnic. Liczne analize charakterystycznych naczyń szklanych zdają się popierać wysuniętą wcześniej hipotezę o istnieniu w jednym z pomieszczeń piwnic pracowni typu aptekarsko - alchemicznego. Odczłonięto we wnętrzu baszty południowo-wschodniej niezakłóconą warstwę, którą na podstawie dość licznej ceramiki wydatowano na XIV wiek.

Materiały znajdują się w PAK PEZ O/Lublin.

Badania będą kontynuowane.

BOBROWIKI
woj. włocławskie

patrz późne średniowiecze

BRZEZINY
woj. skierniewice
Stanowisko B

patrz późne średniowiecze

CZEMIERNIKI
woj. białkopodlaskie

PP Pracownie Konserwacji Zabytków
Pracownia Archeologiczno-Konserwatorska
Oddział w Lublinie

Badania prowadził mgr Jerzy Głuchowski. Finansował WKZ w Białej Podlaskiej. Pierwszy sezon badań. Zespół pałacowo-obronny /XVII w./.

Badania podjęte w związku z programem rewaloryzacji zespołu, w skład którego wchodzi renesansowy pałac otoczony starowłoskimi bastionowymi fortyfikacjami. Obiekt zlokalizowany jest na skraju osady, odgradzony od niej rowami i stawami. Badaniami objęto mury fortyfikacji /wykopy/ oraz dziedzińce - /odwierały/. Założono cztery wykopy badawcze i 25 odwiertów. W wykopie nr I założonym bezpośrednio przy murze bramy od zewnątrz murów rozpoznano nawarstwienie w rejonie wjazdu na obiekt. Zaobserwowano jeden starszy poziom wjazdu około 0,5 m poniżej poziomu obecnego.

W wykopie nr II założonym przy murze bramy od wewnątrz obiektu rozpoznano nawarstwienie wewnątrz fortyfikacji - m.in. starsze poziomy przejazdu. W związku z planowaną renowacją budynku bramowego, dużo uwagi poświęcono obserwacji murów. Nieistotny, bardzo wysoki poziom wód gruntowych uniemożliwił dokopanie do całości i stopy murów.

Wykopy III i IV założono w okolicy bastionu wschodniego.

W wykopie nr III, założonym na styku barku z kurtyną wschodnio-południową od wnętrza fortyfikacji, obserwowano nawarstwienia z bastionem. Natrafiono na pozostałości pieców do wypalania kafli lub wytopu szkła. Świadczy o tym m.in. duża ilość żużla szklarskiego i fragmentów kafli.

W wykopie nr IV, nastawionym przy osłonie bastionu, od strony fosy, zbadano nawarstwienia na zewnątrz fortyfikacji. Stwierdzono, iż najpewniej fosa była płytkim zagłębieniem niewypełnionym wodą /na zbadanym odcinku/.

Użytkowano wiele bardzo interesującego materiału zabytkowego. Znajduje się on w PAK PEZ O/Lublin.

Badania będą kontynuowane w postaci nadszców archeologicznych nad pracami geotechnicznymi.